

1923

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΤΟΜΟΣ 30^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Σελ.	7	Σελ.	334
Ἀγγελάκι (τὸ)	7	Ἀποτελέσματα Μ. Διαγ. Μεταφράσ. ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ	334
Ἀγριόκρινος (ὁ)	139	Ἀπὸ τῆ ζωῇ τοῦ Λασκαράτου	378
Ἀδελφούλα (ῆ) μου	166,182	Ἀπὸ τὸ χωριὸ	58
ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ:		Ἀρρωστος ὁ μπαμπᾶς	210,219,226
Ἀδελφούλα (ῆ) μου, σελ. 140.—Ἀληθινὴ φιλανθρωπία, σελ. 100.—Ἀνησυχία, σελ. 276.—Ἀπὸ μία συνομιλία, σελ. 236.—Ἀριστεῖον (τὸ) τῶν Γραμμάτων, σελ. 395.—Ἀτυχία, 228.—Βιβλία (τά) 372.—Γιὰ τὴν ποίησιν, 12.—16 Φεβρουαρίου—1 Μαρτίου, 92.—Ἀέντρο (τὸ), 397.—Δίψα (ῆ), 356.—Δύο θέματα, 309.—Ἐνας ἄνθρωπος σύμβολο, 364.—Ἐνα παραμῦθι, 156.—Ἐνα φάντασμα, 388.—Ἐπιστήμη (ῆ) καὶ ὁ Θεός, 124.—Ἐποχές (οἱ), 20.—Εὐρωπαῖοι (οἱ) καὶ ἡμεῖς, 148.—Εὐτυχία (ῆ) τοῦ ζῶντος, 3.—Ἡμεροδείκτης (ὁ), 52.—Θεῖος (ὁ) Ἱπποκράτης, 348.—Θερμὸν (τὸ) κύμα, 260.—Καὶ δὲν πληρώνουν φόρο, 244.—Κοινὰ (τά) Ὀνειρα, 76.—Κορίτσια μὲ κορίτσια καὶ ἀγόρια μὲ ἀγόρια, 268.—Μαθητικὴ (ῆ) ἀπεργία, 180.—Μασκαράδες, 68.—Μία ἐξέλιξις, 220.—Μικρὸς (ὁ) ἀεροπόρος, 284.—Μύγες (οἱ), 204.—Νὰ μὴ βρεθοῦν οὔτε ἄλλοι δύο, 44.—Νερὸ (τὸ), 212.—Πάσχα κυρίου πάσχα, 132.—Περὶβόλι (τὸ), 164.—Πέτρα στὴ θέσιν τῆς καρδιάς, 196.—Πολὺ ἄσχημα ἄσπετα, 108.—Πράγματα καὶ θάμματα, 340.—Προφητικὰ (τά) ὄνειρα, 84.—Πρωτοχρονιά, 36.—Σοβαρὰ τὰ πράγματα, 116.—Στὴ φύσιν καὶ στὸ Θεό, 60.—Στὸ φωτογραφεῖο, 188.—Συνήθεια (ῆ), 292.—Τέτοια ὄνειρα, 252.—Τόνοι καὶ πνεύματα, 122.—Ὑφος, τέχνη κ.τ.λ., 300.—Φθινοπωρινὴ Συμφωνία, 323.—Χριστὸς γεννᾶται, 28.—Χυδαία γλῶσσα, 331.		BRAXOS (ὁ) ΤΩΝ ΓΛΑΦΩΝ (Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Sandeau μὲ 62 εἰκόνες) : εἰς τὴν 4ην ἢ 5ην σελίδα ἐκάστου φύλλου ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 38ου.	178
Ἀλήθεια	99	Γιορτὲς (οἱ) τῶν μικρῶν	203
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» : εἰς τὴν 6ην ἢ 7ην σελίδα ἐκάστου φύλλου ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 50ου.		Γνώμη (ῆ) τοῦ Δημητράκη	355
Ἀνέλπιστη λύση	4	Γλυκὸ (τὸ) τοῦ Βασιλιᾶ	355
Ἀνοιξή	171	ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ (Μυθιστόρημα μὲ 22 εἰκόνες) : εἰς τὴν 4ην ἢ 5ην σελίδα ἐκάστου φύλλου ἀπὸ τοῦ 39ου μέχρι τοῦ 50ου.	
Ἀποδημία	274	Δάση (τά)	155
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :		ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
Ἀποτελέσματα 200ου Διαγ. (Δύσεων)	294	206ος Διαγωνισμὸς (Δύσεων)	7
Ἀποτελέσματα 201ου Διαγ. (Ἀσκήσεων)	382	207ος Διαγωνισμὸς (Δύσεων)	110
Ἀποτελέσματα 202ου Διαγ. (Λευκῶν Λέξεων)	254	208ος Διαγωνισμὸς (Ἀσκήσεων)	134
Ἀποτελέσματα 204ου Διαγ. (Δύσεων)	311	209ος Διαγωνισμὸς (Δύσεων)	198
Ἀποτελέσματα 205ου Διαγ. (Δύσεων)	318	210ος Διαγωνισμὸς (Δύσεων)	302
Ἀποτελέσματα Δημοψηφίσματος τοῦ 1920	358	211ος Διαγωνισμὸς (Ἀσκήσεων)	374
Ἀποτελέσματα Δημοψηφίσματος τοῦ 1921	366	Δημοψήφισμα (τὸ) τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1923	398
Ἀποτελέσματα 21ου Διαγ. Ξεσπαθώματος	326	24ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος	397
Ἀποτελέσματα 22ου Διαγ. Ξεσπαθώματος	390	Εἰσιτήριοι ἐξετάσεις	130,139
Ἀποτελέσματα Εὐσήμεων τοῦ 1922	238	Ἐκθετο (τὸ)	290
		Ἐνα ζευγαράκι βώδια	363
		Ἐνα σύντομο ταξίδι	179
		Ἐπάνοδος (ῆ)	235
		Ζῶα (τὸ) καὶ ἡ χειλὼνα	66
		Θαυμασιότερο (τὸ) πρᾶγμα	339,347
		Θρόνισμα	123,187,195,323,356
		Ἰστος (ὁ) δρόμος	268
		Κολοκαῖοι	235
		Καρδιά (ῆ) ποῦ θυμᾶται	35
		Κανυᾶς (ὁ) τῶν Ἐπίπλων	371
		Κολακεία (ῆ)	91
		Κοπτήρας (ὁ) μου	227
		Κρασί (τὸ)	347
		Κρίνα στὸ βουνὸ	123
		Λίνα (ῆ) στὸ χωριὸ	83,90
		Λυπηρὴ ἱστορία	19
		Μαγεμένο (τὸ) γεφυράκι	307

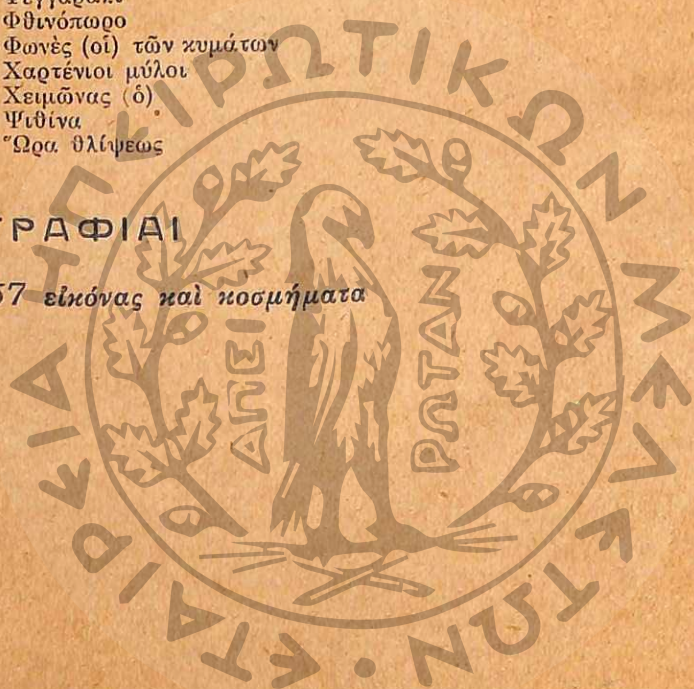
Μαμά με χοροϊδεύουν	Σελ. 258	Παραμύθι (τὸ) τῶν πεύζων	Σελ. 314
Μαριγούλα	75	Πέθανε ὁ πάπας	387
Μάτια (τὰ) τῆς κυρούλας	187	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑὶ ΛΣΚΗΣΕΙΣ: εἰς τὴν 9ην ἢ 8ην σελίδα	
Μαντρόσκυλο (τὸ)	35	ὄλων τῶν φύλλων ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 50οῦ.	
Μεθύσι (τὸ)	355	Πρόσκλησις τῆς «Διαπλάσεως»	380
Μέρες τοῦ 190...	43	Πῶς βγαίνουν οἱ παροιμίαι	291
Μέσος (ὁ) ὁδὸς τοῦ Δημητράκη	359	ΡΗΝΟΥΛΑ (ἡ) ΚΓ' Ο ΤΟΤΟΣ (Ἀνάγνωσμα διὰ πολὺ	
Μία ἀνδοπόλισσα	275, 283	μικρὰ παιδιὰ, μετὰ 13 εἰκόνων) 3, 18, 35, 51, 67, 83, 99,	
Μία ἱστορία λουλουδιῶν	251	115, 131, 147, 163, 179, 195, 211, 227	
Μία οἰκογένεια δέντρα	122	ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ: εἰς τὴν 6ην	
ΜΙΚΡΗ (ἡ) ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ (Μυθιστόρημα ὑπὸ Marie		σελίδα τῶν περισσοτέρων φύλλων ἀπὸ τοῦ 50οῦ.	
Girardet με 105 εἰκόνες): εἰς τὴν 1ην σελίδα		τοῦ 50οῦ.	
ὄλων τῶν φύλλων ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 50οῦ.		Στ' ἀκρογιάλι	371
Μικρὴ (ἡ) πασσαλιά	50	Στὰ ψηλά βουνά	194
Μικρὸ μάθημα	247, 155	Στὴν Παναγία	266
Μικρούλα (ἡ) μαμά	242, 250	Στὸ λιοπύρι	162
Μῦλος (ὁ)	4	Στὸ σχολεῖο	239, 306
Νέα θρύψαλα	250, 267, 292, 301, 372	Τέσσερα (τὰ) τριζόνια	363
Νερόκρινα (τὸ)	203	Τί πρέπει νὰ γνωρίζῃ	53
Νύχτα στὴν ἀκροποταμιὰ	388	Τσαγέρα (ἡ)	16
ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ	6, 14, 24, 30	Φθινοπωρινὰ ἀπομεσήμερα	338
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ: εἰς τὴν 6η ἢ 7η σελίδα ἐκὰ-		1923 (εἰκόνων)	33
στου φύλλου ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 50οῦ.		Χριστούγεννα στὸ χωριὸ	26
Παλιὸ (τὸ) μας σπίτι	107, 114		

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀγάπη (ἡ)	Σελ. 138	Νάνι	Σελ. 186
Ἀνοιξιὰτικο ξύπνημα	139	Ὀνειροπόλημα	314
Αὐγὴ (τὴν) στὸν κάμπο	146	Ὀνείρων ὥρα	266
Αὐγὸ (τὸ)	202	Ὀρφανὸ	262
Βενετσιάνικο παλάτι	258	Ὀρφανὸ (τὸ)	98
Βράδιασμα	155	Παλιὸ καράβι	315
Βράδυ	346	Παράθυρο (τὸ)	139
Γιὰ κάποιον φίλον ποιητὴ	42	Πόνος (ὁ) τῆς γαργιάς	283
Δίχως βουλή καὶ σκέψη	378	Προσευχή (ἡ)	91
Ἐγκλημα (τὸ) κι' ἡ τιμωρία	386	Πρὸς τὸ κάστρο	298
Εἶδα χθὲς βράδυ	66	Πρωτοβερόχι	306
Ἐκκλησιούλα	34	Ρητά, 3, 11, 28, 51, 68, 75, 93, 107, 117, 133,	
Ἐλεημοσύνη	171	140, 243, 284, 307, 323, 355, 371, 379	
Ἑλληνικὴ λατρεία	354	Στ' ἀκύμαντα αὐτὰ πλάτη	21
Ἑλπίδα (ἡ)	148	Στέρνα (ἡ)	253
Θάνατος (ὁ) τῆς γαργιάς	227	Στὴν ὄστρια μέσα	200
Καίκι (τὸ)	219	Στὸ διάβα τοῦ φθινοπώρου	370
Καλωσύνη (ἡ)	218	Στὸ φάρο	290
Καράβια στὸ πέλαο	187	Ταξειδιῶτες (οἱ)	330
Καράβι με τὰ κόκκινα φτερά	340	Τραγοῦδι σὲ κορυφὸν ἤχο	154
Κοντὰ στὴ βρύση	74	Τρικυμία	210
Κυριακὴ	394	Φεγγαράκι	82
Λαμπάδα (ἡ) τῆς ζωῆς	123	Φθινόπωρο	299
Μάννα καὶ γυιὸς	338	Φωνές (οἱ) τῶν κυμάτων	283
Μαρτιάτικη μπόρα	106	Χαρτένιοι μύλοι	322
Μιά ψυχὴ σὲ μνήμα	170	Χειμῶνας (ὁ)	10
Μισεμὸς	349	Ψιθίνα	58
Μουντὸ πρωῒνὸ	52	Ὠρα θλίψεως	276
Μυστικὸ (τὸ) τῶν κυμάτων	234		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 257 εἰκόνες καὶ κοσμήματα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὠφελείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ, δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τοίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κόκκου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικτῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν τράγκα γαλλικὰ 25. Ἐξέμνηνοι καὶ Τεῖμνηνοι ἀναλόγως.

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 3 Δεκεμβρίου 1922

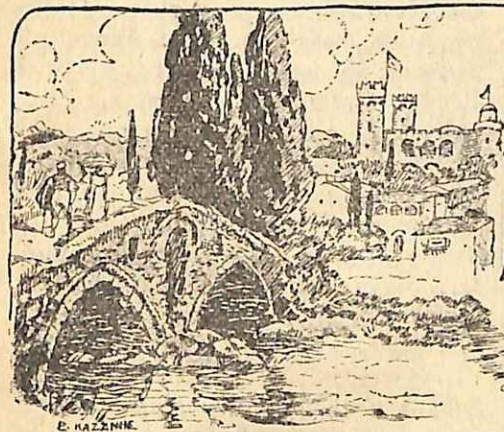
Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 1

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ MARIE GIRARDET

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἡ στέψη

Σὲ κάποιον ῥιζοβούνι τῶν Βαλκανίων ὑψώνεται ἕνας μέγας πύργος, χτισμένος ἀπ' τὸ 15ον αἰῶνα. Ἀπὸ μακρὰ διακρίνεται ὁ ἐπιβλητικὸς τοῦ ὄγκου πύργος τὸν τροποῦν ἄπειρα παράθυρα, οἱ πορτίζκοι, οἱ τουφεκῆθρες καὶ ἡ μεγάλη ταράτσα σ' ὅλο τὸ μακρὸς τῆς φάτσας.

Μιά κινητὴ γέφυρα, ποὺ σὲ λίγες στιγμὲς μπορεῖ νὰ σηκωθῇ, καὶ πολλὰ χαντάκια γεμάτα νερό, ὑπερασπίζουσι τὸν πύργον σὲ κάθε περίστασι.

Στὶς πλαγιὰς τῶν λόφων φαίνονται σπιτὰ καὶ δρόμοι, ποὺ μοιάζουν σὰ νάχουν καταφύγει κάτω ἀπ' τὸν ἥσκιον τοῦ πύργου καὶ νὰ ζητοῦν τὴν προστασίαν του.

Ἰσχυρὰ φαίνονται βίλλες, κτήποι, πάρκα καὶ τέλος τὸ δάσος, ποὺ ἀπλώνεται ὡς τίς ὄχθες τοῦ Μοράβα. Τὸ ποτάμι αὐτὸ ἦταν τὸ σύνορον τοῦ ἀρχαίου Βασιλείου τῆς Βαλκανίας, ἐνὸς μικροῦ κράτους, ποὺ ἡ σύντομη ὑπαρξὴ του σήμερον σχεδὸν ἀμφισβητεῖται, γιὰτὶ πολὺ γρήγορα τὸ ἀπορρόφησαν τὰ γειτονικά κράτη. Εἶναι ὅμως σ' ὅλους γνωστὸ, ὅτι στὸ βασίλειον αὐτὸ τῆς Βαλκανικῆς οἱ πολιτικὲς διαμάχες δριμύντως διαρκῶς σὲ μεγάλῃ ἐντασῇ.

Τὴν ἐποχὴν ποὺ ἀρχίζει αὐτὴ ἡ ιστορία, στὴ Βαλκανία βασιλεῦσε ἡ οἰκουμένη Φίρστατ. Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς Ἰωσήφ ὁ Α', μὲν ἀνέβηκε στὸ θρόνον, ἔπειτα ἀρρώστος καὶ πέθανε. Ἡ γυναῖκα του, ἡ χαριτωμένη βασίλισσα Βέρα, δα-

κίμασε τέτοια λύπη γιὰ τὸ θάνατό του, ὥστε δὲν μπόρεσε ν' ἀνθεξῇ: πολλοὺς μῆνες ἡ ἀρρώστεια δὲν τὴν ἄφινε καὶ ἔσθινε μέρα μὲ τὴ μέρα, ὡς ποὺ ξεψύχησε σὰν πουλὶ μιὰν ἀνοιξιὰτικὴν ἑραυρά.

Κι' οἱ δύο αὐτοὶ δὲν ἄφησαν ἄλλο παιδί ἐκτὸς ἀπ' τὴν μικρὴν Ζινεβιέττη, τὴ Ζίνα, ὅπως τὴ φώναζαν χαϊδευτικά.

Τότε ἦταν ἑπτὰ-ὀχτὼ μόλις χρόνων. Καὶ στο ἄθωο μέτωπο αὐτῆς τῆς ὀρφανούλας ἔπρεπε νὰ μῇ τώρα τὸ στέμμα μ' ὅλα του τὰ προνόμια καὶ μ' ὅλους του τοὺς κινδύνους. Ὁ πρίγκιψ Ροδόλφος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλεῖ Ἰωσήφ, ἔγινε ἀντιβασιλεὺς καὶ ἡ γυναῖκα του, ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα, ἀντιβασίλισσα.

Πέρασαν λίγα χρόνια.

Ἡ Ζίνα, ἡ μικρὴ βασίλισσα, μεγάλωνε. Εἶχε ἀνατραφῇ μὲ ἀγάπην καὶ φροντίδα ὑπερβολικὴ καὶ δὲν ἀγαποῦσε, παρὰ μόνο ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

Ὅλοι προσπαθοῦσαν νὰ μαντεύσουν κάθε τῆς ἐπιθυμία. Δὲν πρόφτανε νὰ ζητήσῃ κάτι τί, καὶ εὐθὺς τόχῃ μπροστὰ τῆς. Τὰ παιγνίδια τῆς ἦσαν τόσο πολλὰ, ὥστε ἐγέμιζαν μιὰ δόλοκληρη σάλα τοῦ πύργου. Μὰ ἡ μικρὴ βασίλισσα δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τὰ πωθῇ.

Οἱ λαμπρὲς κουκλὲς, οἱ ἀρκούδες ποὺ ἔτρεχαν μ' ἐλατήριον, ἡ «κιβωτὸς τοῦ Νῶε» μ' ὅλα τὰ ζώονα ζωάκια τῆς, κουκλονοικο-

κυρεῖα δόλοκληρα ἀπὸ φίνα πορσελάνη, —ὅλα αὐτὰ δὲν ἱκανοποιοῦσαν τὴν φαντασίαν τῆς: ἡ μικρὴ ὀνειρευόταν ὁλοένα ἕνα παιγνίδι ποὺ νὰ μὴ μοιάζῃ μὲ κανέν' ἄλλο καὶ ποὺ δὲν ἔξερε τί ὄνομα νὰ τοῦ δώσῃ.

Ἄν τῆς ἐχάριζαν τὸν ἥλιον, τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια, θὰ ζητοῦσε δίχως ἄλλο καὶ τὸ ἄγνωστο ἄστρο, ποὺ τὸ φῶς του ἀκόμη δὲν ἔφτασε στὴ γῆ!

Κοντολογίς, ποτὲ σ' ὅτι ζήτησε δὲ βρῆκε ἀντίστασιν καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἦταν νόμος.

Αὐτὸ βέβαιον δὲν ἦταν γιὰ καλὸ τῆς.

Ἡ Ζίνα ὥστόσο εἶχε ἐξαιρετὴ καρδιά καὶ μεγάλα προτερήματα, ποὺ ἡ ἀνατροφή αὐτὴ δὲν τοὺς ἔδινε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀναπτυχθοῦν. Δὲν ὑπάρχει φύση, ὅσο καλὴ καὶ ἂν εἶναι, ποὺ νὰ μὴ χρειάζεται κατάλληλη καθοδήγησιν κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

Ἡ βασίλισσα ἔκλεινε τὰ δεκατρία στίς 20 Μαΐου. Γιὰ τὴν ἡμέρ' αὐτὴ εἶχε ὀρισθῇ ἡ στέψη, ποὺ τὴν περίμενε ἀνυπόμονα ὅλος ὁ λαός.

Ἐβδομάδες δόλοκληρες πρίν, ἀρχισαν οἱ προετοιμασίαι.

«Τὰ παιγνίδια τῆς ἐγέμιζαν μιὰ δόλοκληρη σάλα τοῦ πύργου». (Σελ. 1, στ. 6.)

Οι ράφτες, οι μοδίστες, οι ανθοπώλες δεν στεκόταν στιγμή. Οι ζαχαροπλάστες έκαναν μεγάλες προμήθειες από ζάχαρη και φάρινα κι' από τώρα ετοίμαζαν τούρτες με σχήματα συμβολικά. Έφερναν δικά για περσεχνήματα. Οι μουσικοί έκαναν συνθέσεις, οι ποιητές έγραφαν ύμνους, οι ζωγράφοι ετοίμαζαν εικόνες.

Το πρωί της μεγάλης ημέρας, φόρεσαν της Ζίνας ένα φουστάνι από λευκό χρυσοκέντητο μετάξι και της έρριξαν ένα μακρύ μανδύα από έρμινα, ποδερνόταν πίσω της ή μακριά του ούρα. Στα μαύρα της κυματιστά μαλλιά είχαν βάψει ένα μικρό χρυσό στέμμα, γεμάτο πολύτιμα πετράδια.

Η μικρή βασίλισσα ήταν έτσι μαγεύα! Τα μεγάλα της μαύρα μάτια έλαμπαν στο λιγάκι ωχρό πρόσωπό της και τα κόκκινα της χείλη τα γλόκαινε ένα χαμόγελο άγγελικό.

Δυό άγοράκια πέντε-έξη χρονών, ντυμένα με χιονάτο σατέν, κρατούσαν την ούρα της Μεγαλειότητός της. Έστερα έρχόταν μακριά συνοδεία από κοριτσάκια με φουστάνια από μουςελίνα και κατάλευκους πέπλους. Από πίσω τους ό πρίγκιψ Ροδόλφος κι' ή αντιβασίλισσα. Κι' οι λοιποί έπίσημοι έκλειναν την πομπή.

Η μεγάλη σάλα του ίσογειού ήταν γεμάτη κόσμο. Μόλις μπήκε ή Ζίνα, βαθείες υποκλίσεις την υποδέχθηκαν κι' όλοι έξέπασαν σέ ζητωκραυγές: «Ζήτω ή βασίλισσα!..» Μια άόρατη όρχήστρα έπαιζε τον έθνικό ύμνο της Βαλκανίας και γυρλάντες από άνθη έστόλιζαν τα παλιά γοτθικά τοιχοσκαλισματα.

Τρεις μεγάλες δρόνιες σκαλιστές πολυθρόνες ήταν βαλμένες στή σειρά, σέ μια εξέδρα στό βάθος της στοάς. Η Ζίνα εκάθησε άνάμεσα στό θείο της και στή θεία της. Κι' ένώ ή μουσική εξακολουθούσε νά παίζει, οι ύπουργοί, οι άνωτεροι υπάλληλοι, οι άξιωματικοί, ήρθαν νά της φιλήσουν τό χέρι. Όλοι φορούσαν ώραιες στολές και τό σύνολο ήταν κάτι λαμπρότατο, άφάνταστο...

Έξαφνα προχώρησε ό πρόεδρος του Συμβουλίου της Έπικρατείας.

Ήταν ένας άνθρωπος κοντόχοντρος, με πρόσωπο σαν της μαϊμούς και με μικρά λαμπερά μάτια. Φορούσε παράξενη στολή: Έναν πλατύ μαύρο μανδύα, σκαρπίνια με άγκιράφες, κι' ένα πελώριο καπέλο στολισμένο με φτερά στρουθοκαμήλου. Τι άστειος!

Η μικρή βασίλισσα, πού πρώτη φορά τον έβλεπε έτσι μ' έπίσημη στολή, χαμογέλασε χωρίς νά θέλη. Έστερα, καθώς εκείνος έκανε μιάν άδέξια υπόκλιση, στενοχωρημένος άπ' τή γελοία

του στολή, ή Ζίνα δεν κρατήθηκε πιά κι' άρχισε νά γελά όλοφάνερα.

Ήταν κάτι πού δεν ταίριαζε καθόλου στήν έπίσημότητα της ώρας και τού τόπου!.. Ό αντιβασίλιας κι' ή πριγκήπισσα της έφριγαν βλέμματα δυσρεστημένα κι' έπιληκτικά. Η θεία της μάλιστα της έλεγε σιγά:

—Ζίνα, δεν είναι σωστό!.. δεν κάνει!

Μά όλα τού κάκου. Τή Ζίνα τήν είχε κυριέσει τό παιδιατικό γέλιο κι' όσο πολέμους νά κρατηθή, τόσο περισσότερο γελοός.

Τέλος, ύστερ' από μιá ήρωική προσπάθεια, τό κορίτσι πήρε ύφος φαινομενικά σοβαρό κι' άπλωσε τό χεράκι του πρós τόν πρόεδρο κ. Μάρφα.

Έκείνος, κατακόκκινος, άγγιξε με τά χείλη του τό βασιλικό χέρι κι' έφυγε γεμάτος θυμό, ταπεινωμένος άπ' αυτή τήν προσβολή. Είχε πολύ καλό αυτό κι' άκουσε τήν πριγκήπισσα νά φθυρίζει σ' αυτή της Ζίνας:

—Δέν ντρέπεσαι νά κάνης έτσι τέτοια μέρα;

Και τή μικρή ν' άπαντá:

—Θεία μου, συχώρεσέ με, δέ φταίω εγώ. Μά μ' αυτό πύχει βάλει πάνω του, είναι σαν καραγκιόζης!

Ό κ. Μάρφας χώθηκε, χωρίς νά πη τίποτε, μέσα στό πλήθος των αυλικών, μά τό πρόσωπό του είχε γίνει πελιδνό και τρομερό άπ' τήν όργή.

«—Α! συλλογίζοταν, ώστε είμαι σαν καραγκιόζης... είμαι γιά γέλια!.. Καλά, θά μου τό πληρώσης αυτό, μικρή βασίλισσα!»

Και σέ λίγο έπρόσθεσε μόνος του:

«—Θά ίδουμε ποιος άπ' τούς δυό μας θά νικήση... Έχεις τό στέμμα, χαϊδεμένη μικρή, μά εγώ έχω τή δύναμη!.. Θά τό μάθης μιá μέρα και θά μετανοιώσης!..»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ζήτω ή Βασίλισσα!

Όσόνος ή Ζίνα είχε κουραστή ν' άκούη κολακείες κι' εγκώμια. Το στόμα της, χαμηλωμένο στίς γωνίες, έδειχνε κούραση μαζί κι' άγερωχία.

—Θεία μου, φθυρίσε, φτάνει πιά... Κουράστηκα, πείνασα... Δέ μπορούμε νά συντομέψουμε τήν τελετή;

—Λίγη ύπομονή, Ζίνα, έλεγε ή πριγκήπισσα πού άρχιζε νά νοιώθη κάποια άνησυχία, γιατί κανείς δεν ήξερε τί μπορούσε νά βγή άπό στιγμή σέ στιγμή, με τό τραλλό εκείνο κεφαλαί.

Η Ζίνα στέναζε βαθεία:

—Αχ! τί ζέστη! Έστιασα!

Τώρα περνώσε ή λευκή συνοδεία. Τά κορίτσια, ένα-ένα, έβγαιναν άπ' τή σειρά κι' έκαναν μιá βαθιά υπόκλιση μπρός στή βασίλισσα.

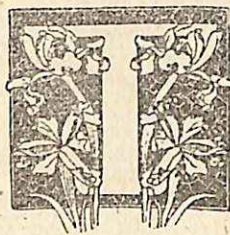
(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΛΦΙΝΑ ΓΕΛΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΖΩΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΙΣ άνιανρες ήμέρες της άρρώστιας μου, πού ούτε νά διαβάσω μπορούσα, ούτε νά κουβεντιάσω, ούτε καλά-καλά νά σκεφθώ, τήν πιστότερη, — νά πώ και τήν καλύτερη; — συντροφιά μου τήν έκαναν οι δυό γατίτσες πού έχουμε στό σπίτι. Η μιá είναι όλομαυρη, — ή αίώνια Πισσα της Διαπλάσεως, — ή άλλη, άσπρη με καφετιές και μαύρες δοθλές, είναι ή ίδιωμα ή άδελφή της. Πολύ ώμορφες γατίτσες, μεγαλόσωμες, καλοθρεμμένες, μπορώ νά πώ και καλοαναθρεμμένες. Κοιμούνται άγκαλιά, δεν μαλώνουν ποτέ, παίζουν μαζί, και ή μιá ύπαχωρεί στήν άλλη σέ τέτοιο βαθμό, ώστε όταν τούς ρίχνουν φαί, καμμιá δεν τό άγγίζει, νομίζοντας πώς είναι... όλο γιά τήν άδελφή της. Έτσι πρέπει νά τις ταΐζουν χωριστά, πού σάς βεβαιώ είναι πολύ σπάνιο πράγμα... γιά γάτες! Βρίσκονται άκόμη στήν έφηβική ήλικία και μοιάζουν με κοριτσάκια δεκαπέντε-δεκάξη χρονών, πού τώρα μόλις μπαίνουν στή ζωή, άφου τελείωσαν τήν άνατροφή τους.

Τήν άνατροφή αυτή, έννοείται, τούς τήν έδωσε ή μακαρίτισσα ή μητέρα τους, τού σπιτιού μας «Πισσα» κι' αυτή, πού άφου τις γέννησε κάτω στό πλυσταρείο, τις ανέλαβε ύστερα στήν κουζίνα, τούς έδειξε σιγά-σιγά όλα τά κατάρτια, τις έμπασε στίς κάμαρες, τις έβγαλε στήν τάρταρα και τις έμαθε νά κάνουν μ' έπιμέλεια τήν τουαλέτα τους. Προπάντων τούς έμπνευσε έμπιστοσύνη στούς ανθρώπους τού σπιτιού και τις έμαθε νά μή τούς φοβούνται, νά τούς άγαπούν, νά δέχονται τά χάδια τους και νά περιμένουν ύπομονητικά τήν ώρα τού συσσιτίου, χωρίς ποτέ νά προβαίνουν σέ «αυθαίρετη διανομή τροφίμων», — δηλαδή σέ κλεψιά και σέ άρπαγή, — βεβαιές πώς τήν ώρισμένη ώρα θά τούς έδιναν πάντα τό χρειαζόμενο γιά τήν πείνα τους. Τέλος τούς έμαθε πώς τό μόνο τρόφιμο πού ήταν στήν διάθεσή τους χωρίς τήν άδεια των ανθρώπων, ήταν πρώτο τό πεταμένο στά σκουπίδια, και δεύτερο κανένα ζωντανό, έντομο ή τετράποδο τού χεριού τους, — τού νοχιού τους δηλαδή, — ποντικάκι, πουλάκι, μύγα, πεταλούδα, σαύρα και καθεύης. Τις έκαμε μάλιστα ξεφτέρια σ' αυτό τό κυνήγι.

Έ, όποσέτω ότι δεν χρειάζεται νά μάθουν τίποτ' άλλο δυό γατίτσες κα-

λοαναθρεμμένες άπό τή μητέρα τους. Κι' ή καλή εκείνη γάτα, γριά πιά, έκλεισε τά μάτια με ήσυχη τή συνείδηση πώς έκαμε τό χρέος της και πώς οι δυό τελευταίες της κόρες θά ζούσαν ευτυχισμένες στό σπίτι πού είχαν γεννηθή. Έτσι, άπό τήν ήμέρα εκείνη τού πένθους, οι γατίτσες άρχισαν τή ζωή μονάχες. Και μπορώ νά πώ πώς ως σήμερα, πού είναι πιά νιγεμοναζέλλες, κανένα παράπονο δεν μάς έδωκαν. Άπεναντίας, όλοι στό σπίτι τις άγαπούν, τις χαϊδεύουμε, τις παίζουμε και... τις έπαινοδμε πολύ στούς έένους, πού θαυμάζουν τήν έφηβική όμορφιά τους. «Δέν είναι μόνα όμορφες, λέμε, είναι και καλές». Κι' αυτό βέβαια είναι κάτι τί γιά δυό γατίτσες, όπως θάταν και γιά δυό κοριτσάκια...

Τις ήμέρες λοιπόν της άρρώστιας μου, ή Πισσα κι' ή άδελφή της τήν περνούσαν στήν κάμαρά μου. Και έρίε γιατί; Γιατί έκανε πολύ κρύο, έπιφταν χιόνια κι' εγώ, σαν άρρωστος, είχα φωτιά γερή. Η σύμπα τις τραβούσε, ή ζέστη, πού τόσο τήν άγαπούν οι γάτες οι κρυατσόδες. Έτρώπωναν μόλις έβρισκαν τήν πόρτ' άνοιχτή και έαπλωνόνταν στό πόδια τού κρεβατιού μου, όπου έμειναν ώρες. Πότε κοιμώνταν, πότε γλειφόνταν, πότε σιγόπαιζαν και πότε καθόνταν άκίνητες με τά σκεπτικά τους μάτια κατά τό παράθυρο. Κάπου-κάπου τίνάζαν τά κεφάλια έαφνιασμένα, παρακολουθούσαν τό πέταγμα καμμιás μύγας στόν άέρα κι' έπειτα ώρμούσαν στό παράθυρο, όπου τήν κνηγούσαν άνάμεσα στό τζάμι και στό μαρμαρέδακι. Έπειτα, τήν έπιάναν ή όχι, ξαναγύριζαν στή θέση τους και παραδιδόνταν στό ρεμβασμό τους.

Τό σύμπλεγμα τους ήταν, αλήθεια, μιá όμορφη εικόνα, πού έδινε όλη τήν έντύπωση της ευτυχίας. Τις έβλεπες κι' έλεες: Νά δυό πλάσματα ευτυχισμένα! Τι σκεπτόνταν λοιπόν; Τά ευτυχισμένα πλάσματα δεν σκεπτονται ποτέ. Δέν έχουν φροντίδες, έγνοιες, άνησυχίες, άμηχανίες, άγωνίες. Ούτε τό χθές τά νοιάζει, ούτε τό αύριο τάνησχει. Μόνο τό σήμερα σκέπτονται, τό σήμερα πού τό ζούν και τό άπολαμβάνουν. Όρισμένως λοιπόν κι' οι γατίτσες μου δεν σκεπτόνταν παρά γι' αυτά πού έβλεπαν, γι' αυτά πού τις περιτταίχιζαν, γι' αυτά πού τούς φαινόταν τόσο όμορφα, τόσο περίεργα, τόσο θελκτικά. Τή μητέρα τους θά τήν είχαν ξεχάσει άπό τήν πρώτη μέρα. Χορτάτες, δεν τις έννοιαζε γιά φαί. Η έσταν άλλως τε πώς αν πεινούσαν, δεν είχαν πια νά νιάουρίσουν. Η ζωή τους ήταν έξασφαλισμένη, τό μέλλον τους βέβαιο. Αν ή λίρα ανέβαινε στίς τετρακόσιες, δεν ήταν δουλειά δική

τους. Άγνοούσαν τελείως τή συνδιάσκηψη της Αωζάννης. Και κανένα πρόβλημα δεν τις άπασχολούσε, ούτε πρόβλημα ζωής, ούτε θανάτου. Δέν είχαν άλλο να τις βασανίζει κανέν' άπό τά μικροπροβλήματα των κοριτσιών. Έτοιμη πάντα ή τουαλέτα τους, γίνεται της ώρας με λίγο... σάλιο. Δέν περιμένουν δασκάλες, δεν πηγαίνουν στά 'Ρδεία, δεν έχουν κανένος είδος μάθημα και σκοτούρα. Η ευτυχία τους δεν είναι παρά ή τελεία άμεριμνησία κι' ή σκέψη τους όλη δεν είναι παρά γιά τήν ευτυχία αυτή. Με άλλους λόγους. ή ευτυχία τού ζώου, ή μεγαλύτερη, ή τελειότερη πού υπάρχει σ' αυτό τόν κόσμο!

Κι' ένφ βλέπω τις γατίτσες μου τόσο ευτυχισμένες και τόσο ευτυχισμένα σκεπτικές, δεν μπορώ νά μή συλλογισθώ πώς μερικοί όνειροπόλοι τήν ευτυχία αυτή τού ζώου θέλουν νά χαρίσουν και στόν άνθρωπο. Με τή διανομή τού πλούτου και των αγαθών

της γής, με τήν εξασφάλιση της τροφής και της κατοικίας, με τή λύση όλων των οικονομικών προβλημάτων, θέλουν' νά τόν κάμουν άμέριμνο, νά μή συλλογίζεται ούτε τό χθές ούτε τό αύριο, παρά νά ζή μόνο και νά χαίρεται τό σήμερα, — νά, έτσι όπως οι γατίτσες μου, άπαράλλακτα!.. Μά θά γίνη αυτό ποτέ; Μπορεί νά έξομοιωθή ή ευτυχία τού ανθρώπου με τήν ευτυχία τού ζώου, όσο μεγάλη, όσο τελεία κι' αν είναι πραγματικώς ή δεύτερη; Έγώ νομίζω πώς ή ανθρώπινη ευτυχία είναι άλλη, πολύ διαφορετική. Κι' αν έσα-έσα ό άνθρωπος διαφέρη άπό τό ζώο, τό κτήνος, είναι γιά τό είδος της ευτυχίας πού επιδιώκει.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

Μήν πής «μπα!» τού πηγαδιού
Γιά νά μήν άκούσης «μπού!»

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ό καίμενος ό Τοτός, τί άρρώστεια πού τήν πέρασε τό χειμώνα! Πετοί και κόκκαλο έμεινε, δυό μήνες στό κρεβάτι, με γιαιτρικά και με ζεστάματα. Κι' έγεινε ένας γρινιάρης κι' ένας παραξένος, πώ, πώ! Ευτυχώς γιαιτρεύθηκε, σηκώθηκε και δυνάμωσε. Για νά δυναμώση όμως καλύτερα, ή μαμά του άποφάσισε νά τόν στείλ η τήν άνοιξη στήν έξοχή, στό χτήμα της κυρά-Μόρφως, της παρμανας του.

Η κυρά-Μόρφη είχε μιá κόρη, τή Ρηνούλα, πού ήταν ή όμορφάκιτη άδελφή τού Τοτού.

Με πόση χαρά ό Τοτός ξαναβρήκε στό χτήμα τή Ρηνούλα, πού κι' αυτή χάρισε πολύ άμα τόν είδε

—Έου 'σαι, Τοτό; τού είπε.

Μπα πώς μεγάλωσες, πώς ψηλώσες! Φίλησέ με!

—Καλημέρα, Ρηνούλα, της άποκρίθηκε. Θά μείνω έδω μαζί σας όλο τό καλοκαίρι. Τι ώραία πού θά διασκεδάσουμε!

—Και βέβαια πού θά διασκεύουμε ώραία! τού είπε ή Ρηνούλα. Θά κάνουμε τού κόσμου τά παιχνίδια!

—Ναι. Η μαμά είπε νά τρέχω στόν καθαρό άέρα, γιά νά δυναμώσω πού ήμουν άρρωστος.

—Άπό καθαρό άέρα έδω άλλο τίποτα! Έννοια σου, Τοτό μου, και γρήγορα θά δυναμώσης. Μόνο άς άρχίσουμε τά παιχνίδια μας. Και πρώτα-πρώτα έλα μαζί μου στό λειβάδι, νά ίδης τή Μαυρούκα, τή μαύρη μας αγελάδα.

—Πάμε, Ρηνούλα!

Και τά δυό παιδιά χειροπιασμένα έτρεξαν στό λειβάδι.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΦΑ

Ο ΜΥΛΟΣ

Ἄναψα τὸ λύχνο κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ διαβάσω Γραμματική. Ὁ σχολάρχης μας μᾶς εἶχε ἐπανάληψη τέσσερα φύλλα, ὅλη τὴν τρίτη κλίση. Ὅταν εἴχαμε ἐπανάληψαι, ὁ σχολάρχης ἔφερε μόνος του τὶς βέργες, ἀγριλίσιες μάλιστα. Ἄλλοτε, στίς συνήθειες νὰ ποῦμε περιστάσεις, ὁσάκις ἡ παλιὰ βέργα ξεφτοῦσε ἢ ζωνόταν ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο, ἔστειλε ὁ σχολάρχης τὸν Γιάννη τὸ Χαβέλη, ποὺ εἶχε τὸν καλύτερο σουγιά τῆς τάξης μας, νὰ φέρῃ καινούριες βέργες ἀπὸ τὶς μουργιές τῆς κυρὰ Κωνσταντινίδεας. Βρίσκονται ἀκόμα αὐτὲς οἱ μουργιές, οἱ ἀνεξάντλητες, καὶ ἀξίζουν νὰ μοιρασθοῦν μὲ τὸν σχολάρχην μας τὴ δόξα γιὰ τὴ σοφία ποὺ ἀποχτήσαμε στὸ σχολεῖο...

Ξέροντας λοιπὸν ὅτι τὴν ἄλλη μέρα εἴχαμε ἐπανάληψη στὴ Γραμματική, ὅτι τὴ Γραμματική ὁ σχολάρχης μας τὴν ἤθελε νὰ τὴ λέμε ἀπταιστώως, καὶ ὅτι θὰ ἔφερνε μόνος του καὶ βέργες ἀγριλίσιες, εἴχα ρίξει μπόλικο λάδι στὸ λύχνο, γιατί προτιμοῦσα νὰ ξενοχτήσω παρὰ νὰ κάνω ἔστω κι' ἓνα λάθος.

Ἄλλ' ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἡ μάνα μου, —πατέρα δὲν εἶχα, —ποὺ ἄλλοτε μὲ ξυποῦσε μεσάνυχτα μὲ ὅλο τὸ κρῦο, τὸ χειμῶνα, νὰ διαβάσω τὴ Γραμματική, μοῦ λέγει: «Πέσε νὰ κοιμηθῇς. Αὔριο πρωὶ θὰ πάρῃς τὸ γαϊδούρι τοῦ μπάμπου σου τοῦ Γιάννη, νὰ πᾶς ἄλῃσμα στὸ μῦλο.

—Στὸ μῦλο;!! Καὶ σχολεῖο;

—Δὲν θὰ πᾶς στὸ σχολεῖο, αὔριο.

—ὦ, ὦ! ἐφώνασα, ἔκλεισα μὲ πάταγο τὴ Γραμματική μου, ἔκαμα μιὰ τοῦμπα στὰ στρωσίδια τοῦ ὕπνου καὶ κοιμήθηκα ἔπειτα ὕπνο ξένοιοιστο, ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε ἐφιάλητη.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωί, ἐφόρτωσα τὸ γέννημα, ἐκαβάλλησα κι' ἐγὼ στὰ καπούλια καὶ δρόμο γιὰ τὸ μῦλο. Ὁ γαϊδαρὸς ἀκοπα ἐσήκωνε καὶ τὸ γέννημα καὶ μένα, γιατί ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ πατέρας μου, τὸ γέννημα ποὺ πηγαίναμε στὸ μῦλο, ἦταν ἐλαφρό...

Ὅταν ἐφθασα, ὁ γερο-μυλωνᾶς ἐξεφόρτωσε τὸ γέννημα, ἐγὼ πήρα τὸ γαϊδάρο καὶ τὸν ἔδεσα κοντὰ σὲ κάτι βᾶτα νὰ βόσκη κι' ἔτρεξε στὸ πίσω μέρος τοῦ μύλου, στὸ ἀλάκι, νὰ παίξω.

Τὸ ἀλάκι ἦταν χτιστὸ καὶ τὸ ἀφθονο ξάστερο νερὸ γλυστοῦσε μαλακὰ-μαλακὰ καὶ ἀθόρυβα. Μόλις δὲ μὴν ἐφθανε στὸ χεῖλος τοῦ βαγενιοῦ, ἀγρίεψε, κρημνίζονταν μὲ πάταγο, ἐμούγκριζε σὰν θηρίο, ἔκανε τὶς μυλόπετρες νὰ γυρίζουν σὰν δαιμονισμένες, ἐβγαίνει ὀρμητικὰ, κατὰ σταγόνες χοντρές, ἀπὸ τὴ χούρχουλη, μ' ἓνα ἰδιαίτερο φύσημα κι' ἔπειτα πάλι σιωπηλὸ

καὶ ἥρεμο, ξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του στὸ ἀλάκι, ἀνάμεσα στίς λεῦκες καὶ στὰ πλατάνια.

Στὸν ψηλὸ τοῖχο τοῦ ἀδλακιοῦ, εἶχαν φουρτώσει πολυτρίχια καὶ μούσκλια καταπράσινα καὶ, ὅταν ξεχείλιζε τὸ ἀλάκι, τὸ νερὸ κατὰ σταγόνες γλυστοῦσε ἀπὸ τὸ ἓνα πολυτρίχι στὸ ἄλλο ἕως ὅτου ἔφτανε κάτω στὴ γῆ. Καὶ δὲν ὁ ἥλιος ἔγερνε κατὰ τὴ δύση καὶ φώτιζε τὸν τοῖχο, κάθε σταγόνα γινόταν διαμάντι καὶ σπινθίρι τὰ χρώματα τῆς ἱρίδας. Ἐτρεχα λοιπὸν σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ μου. Πότε βουτοῦσα τὰ χέρια μου στὸ νερὸ, πότε ἔδωζα τὰ παπούτσιά μου — κάλτσες δὲν ὑπῆρχαν — καὶ περπατοῦσα μέσα στὸ ἀλάκι. Πότε ἔφτανε παραδίπλα μὲ πινιά καὶ τ' ἄφινε στὸ ρέμμα τοῦ νεροῦ. Ἐτρεχα κατόπι κάτω ἀπὸ τὴ χούρχουλη καὶ ἔβλεπα πῶς τὰ ἔφερνε τὸ νερὸ, οἰκτρὰ νανάγια, ἀφοῦ τὰ πέρασε πρώτα ἀπ' τὸ μῦλο. Ἔτσι καὶ μερικὰ νεανικά μου ὄνειρα, ἀφοῦ πέρασαν ἀπὸ τὸ μῦλο τῆς ζωῆς, μένουν τώρα οἰκτρὰ νανάγια. Ἐκίνα γοῦστο τὶς πάπιες ποὺ κολυμβοῦσαν στὸ νερὸ, ἐπαίξαν, καὶ βουτοῦσαν, ὅχι ὅμως γιὰ νὰ βροῦν βατραχάκια καὶ σαλιάγκους. Οἱ πάπιες τοῦ μύλου δὲν καταδέχονται νὰ τῶν σαλιάγκους· βρίσκουν ἀφθονο καλαμπόκι στὸ μῦλο.

Ἐνόμιζα πῶς ὅλη ἡ Φύσις γίνηκε γιὰ μένα. Γιὰ μένα ἔτρεχε τὸ νερὸ, γιὰ μένα δούλευε ὁ μῦλος, γιὰ μένα ἔλαμπε ὁ ἥλιος, γιὰ τὸ χατήρι μου παίζανε οἱ πάπιες.

Μέσα στὴν τρέλλα μου αὐτῇ, ἄκουσα τὴ χοντρή φωνὴ τοῦ μυλωνᾶ: «—Ρέσέ...! ποῦ εἶσαι, ρέσέ...»

—Ἐδῶ, μπάμπου Ρήγα!

—Ρέ, ὡ! τὸ διαζόστε τὸ ἄλῃσμα; Ἄν τὸ διαζόστε, νὰ τὸ ρίξω, σὲ μισὴ ὥρα θὰ εἶναι ἔτοιμο.

«Σὲ μισὴ ὥρα;!» σκέφθηκα, «ἀλλὰ τότε προφτάνω νὰ γυρίσω στὸ σπίτι καὶ νὰ μὲ στείλῃ ἡ μάνα μου καὶ στὸ σχολεῖο. Θάπερα ἀκριβῶς μέσα στὴ Γραμματική. Δυστυχία μου!»

—«Ὁχι, μπάμπου Ρήγα, δὲν τὸ διαζόμαστε, κάμε δουλειά σου.»

Ὁ καίμενος ὁ γέρος ἤξερε, πῶς ὅταν πήγαιναν στὸ μῦλο γέννημα ὀρφανὰ παιδιὰ, πάντα ἦταν βία γιὰ νὰ ζυμώσουν.

Κι' ἔτσι λοιπὸν τὸ ἄλῃσμα ἔγινε μὲ τὴν ὥρα, τὸ φόρτωσα στὸ γαϊδάρο καὶ γύρισα στὸ σπίτι, ἀκριβῶς ὅταν καὶ τὰ παιδιὰ γύριζαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἄλλα κόκκινα, ἄλλα κίτρινα, ἄλλα κλαυμένα καὶ κανένα χαρούμενο.

Τέλος πάντων χρειάζεται νά'χῃ κανεὶς καὶ τόχη νὰ τελειώσῃ τὸ ἄλῃσμα ἴσα-ἴσα ὅταν τοχαίνουν ἐπανάληψαι στὴ Γραμματική!

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU

Α'.

Ὁ μικρὸς ἄρρωστος

Ἄν κοιτάξετε στὸ χάρτη τῆς Γαλλίας, πρὸς τὸ δυτικὸ μέρος ποὺ βλέπει στὸν ὠκεανό, θ' ἀνακαλύψετε ἓνα μικρὸ χωριὸν παράλιο, μὲ μικρὸ λιμὲνα, ποὺ λέγεται Πουλίγγο. Τὸ χωριὸν αὐτὸ εἶναι καθαρὸ κι' εὐχάριστο κι' ἡ παραλία του, ὁμαλὴ καὶ σιγουρή, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἔχει ἀμμόλοφους καὶ βράχους, κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο τᾶσπρα σπιτάκια τῶν κατοίκων, ποὺ ὅλοι σχεδὸν εἶναι ψαράδες ἢ ἐργάτες στίς ἀλυκές. Ψηλὰ στὸν ἄερα, ὀλῃμερίς πετοῦν γλάροι ποὺ διαγράφουν διάφορους κύκλους· τοὺς ἀρέσει, φαίνεται, αὐτὸ τὸ μέρος πολὺ. Καὶ λίγα δῆματα ἔξω ἀπ' τὸ χωριό, εἶναι μικρὸ δάσος ρητινοφόρων, ποὺ ἡ ὕμεινὴ μυρωδιά του ἀνακατέεται μὲ τὴν ὕμεινὴ μυρωδιά τῆς θάλασσας.

Ἐν' ἀπριλιάτικο ἀπομεσήμερο τοῦ 1854, ἔφτασε τὸ λεωφορεῖο καὶ στάθηκε στὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ. Πρώτη κατέβηκε μιὰ νέα γυναίκα, ἔπειτα ἓνα μικρὸ παιδί ποὺ τὸ πήρε στὴν ἀγκυλιά της, καὶ τελευταία μιὰ ὑπηρέτρια. Τὸ παιδί ἦταν χλωμό, ἰσχνό, ἀδυνατισμένο· φαίνονταν μόλις πέντε χρονῶν, ἐνῶ πραγματικῶς ἦταν ἕξι καὶ κάτι παραπάνω. Ἡ νέα γυναίκα φοροῦσε μαῦρα· ἀλλὰ τὸ γλυκὸ της πρόσωπο, ποὺ τὸ σκέπυζε θαύματα λύπη καὶ μελαγχολία, φανέρωνε πολὺ καλύτερα τὴν κατὰστασὶν της παρὰ τὸ χρῶμα τῶν φορεμάτων της.

Τὰ πράγματα ποὺ ἐξφόρτωσε τὸ λεωφορεῖο στὴν παραλία, ἔδειχναν πῶς οἱ τρεῖς αὐτοὶ ταξιδιωτὲς δὲν ἦλθαν νὰ μείνουν στὸ χωριὸν μόνο λίγες ἡμέρες. Καὶ πραγματικῶς, μόλις πάτησε τὸ πόδι της, ἡ μαυροφόρα ζήτησε κατοικία, νὰ τὴ νοικιάσῃ γιὰ μῆνες πολλοὺς. Δὲν εἶχε ὅμως καὶ μεγάλες ἀπαιτήσεις: τῆς ἔφταναν δυὸ δωμάτια, μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὸ δωμάτιο ὅπου θὰ κατοικοῦσε αὐτὴ μὲ τὸ ἀγοράκι της, τὸ ἤθελε μεγάλο, ἀερίκιο, προσηλιακὸ καὶ νὰ βλέπῃ στὴ θάλασσα.

Εὐκόλα βρῆκε δυὸ δωμάτια ὅπως τὰ ἤθελε, στὸ σπίτι ἐνὸς καλοῦ ψαρὰ οἰκογενειάρχου. Τὸ καλύτερο ἦταν στὸ ἐπάνω πάτωμα, ἀλλὰ γυμνὸ καὶ ὄχι πολὺ περιποιημένο. Τὴν ἔβλεπε, ἡ μαυροφόρα τὸ περιποιήθηκε, τὸ σιγῶρισε καὶ τὸ ἔκαμε κομψότατο. Ὅπως τὰ πούλια κτείζουν τὶς φωλιές τους κομψὰ κι' ὁμορφες μὲ λίγες τρίχες, μὲ λίγο μαλλὶ καὶ μὲ λίγη μούσκειλη, ἔτσι κι' οἱ γυναῖκες σιγῶρίζουν καὶ στολίζουν ἓνα δωμάτιο μὲ τὸ τίποτα. Ἐκρέμασε λοιπὸν κουνουπιέρα στὸ

κρεββατάκι τοῦ γιοῦ τῆς ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι, ἔβαλε στὰ παράθυρα μπερντέδες χρωματιστοὺς, ἔστρωσε στὸ πάτωμα μιὰ ψάθα κι' ἐσκέπασε μ' ἓνα σάλι τὸ παλιὸ τραπέζι ὅπου εἶχε τὰ βιβλία της, τὰ ἐργόχειρά της, τὰ χτένια της κι' ἄλλα διάφορα χρήσιμα πράγματα.

Ἡ ζωὴ τῆς στὸ χωριὸν ἦταν τακτική κι' ἡσυχία. Ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα βρισκόταν ἔξω μὲ τὸ γιό της, ποὺ ποτὲ δὲν τὸν ἄφινε ἀπὸ κοντὰ της, γιὰ νὰ τὸν συνηθίσῃ λίγο-λίγο στὸν ἥλιο, στὸν ἄνεμο, στὰ πιτσιλίσματα τῶν κυμάτων, στὴν ξαφνικὴ καὶ ραγδαία βροχή. Γιὰ νὰ μὴ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔπρεπε νάταν μεγάλη κακοκαιρία. Πολὺ συχνὰ πῆγαινε καὶ καθόταν σ' ἀκρογιάλι· κι' ἐνῶ τὸ ἀγαπημένο της ἀγοράκι, τὸ τόσο ἰσχνὸ κι' ἀδύνατο, ἔτρεχε καὶ πηδοῦσε στὰ θαλασσινὰ βραχάκια, ἡ μητέρα κεντοῦσε ἢ ἐπλεκε, χωρὶς νὰ ξεκολλᾷ τὸ βλέμμα της ἀπὸ πᾶν τοῦ καὶ χωρὶς νὰ παύῃ νὰ τὸ ἐνθαρρύνῃ μὲ τὴ γλυκεῖα τῆς τῆ φωνή.

Ἀμα τὸ παιδί κουραζόταν καὶ δὲν εἶχε πιά δύναμη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ παιχνίδια τοῦ στάκρογιάλι, τὴν παρακαλοῦσε νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι· τότε ἡ μητέρα σηκώνονταν, τὸ τῦλιγε ὅλο μὲ τὸ σάλι ἢ μὲ τὸ ἐπάνωφόρι, τὸ ξάπλωνε στὴν αἰμα ποὺ ἦταν ζεστή-ζεστή ἀπὸ τὸν ἥλιο, τοῦ ἔκανε τὸ στήθος της προσηλιακὸ, τὸ κουνόυσε λίγο σὰ μωρὸ καὶ τὸ ἀποκοίμιζε ἀπάνω στὴν καρδιά της. Πολλὲς φορὲς τὴν ἔβλεπαν οἱ χωρικοὶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι, κρατώντας τὸ γιό της στὴν ἀγκυλιά. Κι' ἄμα ἐνύχτανε, τοῦ ἔστρωνε ἡ ἱδία τὸ κρεββάτι καὶ καθόταν κοντὰ στὸ μαξιλάρι τοῦ ὡς ποῦ τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος.

Ἐ, τότε πιά ἡσυχάζε ἡ καλὴ μητέρα κι' ἦταν ἐλεύθερη νὰ κἀνῃ ὅ, τι θέλει. Καθόταν λοιπὸν στὸ τραπέζι κι' ἔγραφε ὥρες ὁλόκληρες· ἡ πέννα

τῆς ἔτρεχε χωρὶς τὸν παραμικρὸ κόπο. Ἡ φιλόστοργη μητέρα ἐμπιστευόταν στὸ ἄψυχο χαρτί τοὺς φόβους της, τὶς ἐλπίδες της καὶ τὴ στοργὴ ποὺ πλημύριζε τὴν ψυχὴ της.

Τέτοια ζωὴ ζοῦσε στὸ χωριὸν ἡ κυρία Εἰρήνη. Οἱ κάτοικοι τοῦ λιμανιοῦ δὲν ἤξεραν γι' αὐτὴ τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅτι ἔβλεπαν μὲ τὰ μάτια τους· οὔτε ἤθελαν νὰ μάθουν, γιατί, πρέπει νὰ ξέρετε, οἱ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι ποὺ κοιτάζουν τὴ δουλειά τους, δὲν εἶναι τόσο περίεργοι. Ἐπειτα δὲν ἔβλεπαν καὶ τίποτα παράξενο στὴν κυρία Εἰρήνη: ἔβλεπαν μιὰ μητέρα ποὺ ἐλάτρευε τὸ παιδί της.

Β'

Χαρὲς καὶ λύπες

Ὅσοι εἶχαν γνω-

ρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν κυρία Εἰρήνη καὶ τὸν ἄντρα της, τὰ πρώτα χρόνια τοῦ γάμου τους, ἔμπορῶσαν νὰ ὁμολογήσουν πῶς ἦταν ἄνθρωποι εὐτοχεῖς. Ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια κι' οἱ δύο τους, εἶχαν γιὰ μόνον περιουσία τὰ νειάτα τους καὶ τὴν ἀγάπην, —νεῖατα τίμια κι' ἀγάπη εἰλικρινή. Ὅστε στὴν ἀρχὴ ζοῦσαν πολὺ μέτρια καὶ σχεδὸν μὲ στενοχωρία. Ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζονταν καὶ μὲ καλὴ καρδιά πέρασαν τὶς κακὲς ἡμέρες τῆς ζωῆς τους, ποὺ δὲν ἔβλεπα σταζάν ὁ μὴν πλοῦτος, παρὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῇ καὶ γιὰ τὴ δική του εὐτυχία καὶ πρὸς ὠφέλεια τῶν ἄλλων.

«Τὴν ἔβλεπαν νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι, κρατώντας τὸ γιό της στὴν ἀγκυλιά.» (Σελ. 5, στ. α'.)

λος στὴν ἀρχὴ ἐνὸς μεγάλου ἐμπορίου τῆς πρωτεύουσας, ὁ ἄντρας, μὲ τὴν εὐφυΐα του, τὴν ἐργατικότητά του καὶ τὴν τιμιότητά του, κατόρθωσε λίγο-λίγο νὰ γίνῃ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ἐκείνου καὶ σὲ λίγα χρόνια ἰδιοκτήτης. Ἀλλὰ κι' ἡ γυναίκα του δὲν καθόταν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια· ἐργαζόταν κι' αὐτὴ. Τότε μόνον ἡ οἰκογένεια εἶναι εὐτυχής, ἀδιάφορο ἂν πτωχὴ ἢ πλούσια, ὅταν κι' ἡ γυναίκα βοηθῇ τὸν ἄντρα της· γιατί ὁ γάμος εἶναι μιὰ ἐκπαίδευσις, μιὰ συντροφιά, καὶ πολὺ κακὰ κάνουν, πολὺ ἐξουθελιῶν τὴ γυναίκα σκεῖνοι ποὺ τὴ θέλουν μόνον γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ σπίτι, σὰ νὰ ἦταν ἄψυχο ἐπιπλὸν, ἀντικείμειο πόλτευσιας, κι' ὄχι οἰκοδόμοισιν καὶ συντρόφισσιν τοῦ ἀνδρός της.

Ἄν καὶ πλοῦστοι τώρα, δὲν λησμονοῦσαν ὅμως τὴ φτώχεια τους καὶ δὲν περηφανεύονταν· γιατί φρονοῦσαν πῶς ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἀδύνατον τὸν κόσμον, δὲν εἶναι μόνον νὰ ποικτήσῃ πλοῦτη, παρὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῇ καὶ γιὰ τὴ δική του εὐτυχία καὶ πρὸς ὠφέλεια τῶν ἄλλων.

(Ἐπεται συνέχεια).

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Ε.

«Ἐφθασε τὸ λεωφορεῖο...» (Σελ. 4, στ. γ'.)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους της: Παλαβὸν (σοῦ ἔσπειρα

καὶ τὰ φύλλα καὶ β' ἀπόδειξιν) Βελουδένιο Τριαντάφυλλο (δὲν ἔλαβα τίποτε) Βίσφον (ἔστειλα χαίρεϊσμάτα σὺς ἐαδόμενος καὶ ὑπομονή!) Μικρὰν Ἡθοποιὸν (ἔλαβα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ ἔστειλα καὶ λίσμὸν) Τρελλὸν Ἀέρα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ εἰς αὐτὰ σοῦ ἀπληγῶσα) Βρυσινάιν (χαίρω πὺν ἔγινες καλὰ καὶ γράφε μου τώρα) Ἀμερικανόπουλο (ἔστειλα ἔχει καλῶς ἀπὸ τὸ σημερινὸ φύλλο ἀρχίζει ἡ ἰαχὴ τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1923) Εὐμέτην Ε.Π. (γράφω καὶ νὰ ἴδωμεν) Ἀμαδρυάδα (ὁρατὸ τὸ γραμματικὸν σου) καὶ, μπορεῖς νὰ στείλῃς καὶ τώρα) Τριαντάφυλλένια (τὸ βραβεῖον Νόμπελ εἶναι πολυσυγές· εἶνα διδεται σὴν Φιλολογία, ἄλλο σὴν Ἑπιστήμη καὶ ἄλλο σὸν πολιτικὸν ἐκεῖνο πὺν συντελεῖ σὴν διατήρησιν τῆς Ἑλλήνης τοῦ κόσμου) Γλαυκοπίδα Ἀθηνῶν (εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Σολωμοῦ ὑπὸ Ἐλευθερουδάκη, εἶναι ἡ ἰδία τῆς Μαρσάλε-ον Βιβλιοθήκης· αἱ δύο αὐταὶ ἐκδόσεις περιέχουν ὅλα τὰ σωζόμενα τοῦ ποιητοῦ, πάντοτε ὅπως ἔλλιπεν) Ἀντων (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα). Μικρὸν Γιγαντα καὶ Ζωηρὸν Φλόγα (χαίρω πάρα πολὺ νὰ ποῦ γράφεις). Ἑλλήν Καβ. (εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ διὰ τῆς) Ἀδὸν Κολοκυνθάκη (ναί, μὴν ἀνηγογγύς). Ἀστέχαστην, Μικρὸν Ποιητήν. Ἀκράτητο Γέλιο, Ἀρατον, Καλαμὴν κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΑΡΧΗ τοῦ νέου 206ου Διαγωνισμοῦ Δόσεων. Αἱ λύσεις ἔκταται μέχρι τῆς 3 Φεβρουαρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ὅς δὲν δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.]

1. Λεξιγράφος

Ρίχνω μέσα σὴν φωτιά
Ἐνα τρ. φερὸ ἀνθάκι,
Μὰ καθόλου δὲν θάναψη,
Μόνον—δὲν εἶναι φευγία,—
Γίνεται ἕνα ξυλαράκι.
Ποῦ μπορεῖ ν' αὐτὸ νὰ κάψῃ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Βασιλέως Ἀδάμαντος

2. Συλλαβόγραφος

Ἀρχαῖος κάτοικος τὸ πρῶτο μου,
Γραμμα ἡχηρὸ τὸ δευτέρό μου.
Καὶ κρότος γίνεται καὶ θόρυβος
Ὅταν περνᾷ τὸ σύνολό μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Χρυσανθῆς

3. Στοιχειόγραφος

Εἶμαι τετραπόδο κοινόγ,
Βάλε μου ὡτα στὸ λαίμυ,
Νὰ πῆς κοινότητα ποτό.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κόρης τ. Ταυγέτου

4. Στοιχειόγραφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Γνωστὸ ποταμὸν προσπαθεῖ
Δικέφαλο νὰ γίνῃ
Καὶ νάνακατευσθῇ...
Νά, τὰ νερά του πίνει
Κι' ὁλόθερο καὶ σκοτεινὸ
Κάτω στοῦ Ἀδῆ τὸ βυθὸ
Πηγαίνει γὰρ νὰ μείνῃ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σερ Ραβγγάρε

5. Ἐπιγραφή

ΝΥΟΜ ΣΥΕΙ
ΑΠΡΟΟΔΟΣ
ΑΕΤΑΗΟΔΜ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Καρφαλλωντοπούλας

6. Δίzyγον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐυαγγελίου· κατὰ πὺν πρέπει νὰ τηρεῖται· Νύμφη καὶ χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φλόγας

7. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 4 = Σχολεῖον.
2 3 4 8 6 = Ποίημα.
3 7 6 8 6 = Διοικ. διαίρεσις.
4 8 4 8 6 = Εἰδ. χώματος.
5 3 3 8 6 = Σῦλον.
6 5 4 7 6 = Πόλις.
7 5 6 7 8 4 = Μέρος τ. λόγου
8 4 8 3 5

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Κερων. Βλέμματος

8. Ἀκροστιχίς

Τάχτικα τῶν κάτωθι ζητουμένων νὰ λέξων ἀποτελοῦν ὁμηρικὸν βασιλεῦς:

1, Ἐναντιωματικόν· 2, Ἀριθμὸς 3, Στοιχεῖον τῆς φύσεως 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 5, Ἐντομὸν 6, Ἀρχαῖος θεός· 7, Ποίημα· 8, Δημοτικακόν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θλιμμένου Κισσοῦ

9. Φωνηεντόλιπον

κλλ - πντ - κ - στ - χρ

πρ - δκ - κ - κρτρ

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἰωάν. Φέξου

10. Γρίφος

ἄλλος
ἄλλος - ἄλλος Μ Γ ἡ Νοῦ
ἄλλος-ἄλλος-ἄλλος

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σφαιριστοῦ

Διὰ τοὺς Γαλλομάθεῖς

11. Mot carré

***** = Signe usité en musique.
***** = Contrée de la Grèce.
***** = Roi de Phrygie.
***** = Météorologique.
***** = Faire tort à quelqu'un.
Perpend, les mêmes.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τὸ Φρόνιμο Ζιζάνιο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 33

472. Αἰωνίδιον (Ἄων, Ἰδη, ὄν.)
— 473. Καρχαῖας - Ζαχαρίας. —
474. Σταῦρος - σταυρός. — 475. Τὸ
μπιλλιάρδο. — 476. Βολγας.

477.

Ν Α Σ Ν
Ω Ι Ο Ο
Ε Μ Ν Δ
Ρ Α Α Α Ε Ο Α
Κ Α Ι Ρ Ν
Α Ο Ω Ι
Σ Σ Ν Α

478. Ὅταν εἶναι περισσότερες.
— 479. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (ΣουΜΑ-
τρως, Κικέρων, ΡοΔΟπη, ΔΑΝΙΑ,
ἸΑνός.) — 480. Ὁ 482. C

μετανοῶν εἰλι- ΤΗΕ
κρινῶς συγχω- ΤΡΑΜΕ
ρεῖται. — 481. Ὁ CHARITÉ

Σιμωνίδης ἦτο ΕΜΙΛΕ
ποιητής. (ὡς ἡ ΕΤΕ
μόνοι δις κτλ.) Ε

— 483. Chateaubriand.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με
ἀπλὰ στοιχεῖα δε. 4 (τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μετὰ παζὰ δὲ στοιχεῖα
λεπτά 50, καὶ μετὰ κεφαλαία λεπ. 60.
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ' --- 1)

ΣΤΗ ΜΠΑΝΤΑ, ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΑ !!

Τὸ βάθους στερεὰ στερεὰ
τὸ γένει μας σὰν κουνιστῇ
μετὰ τὸ γαρύφαλο στ' αὐτὴ
χαλαρὸν κόσμον καὶ ντυνῖα.

Ξαναμπαίνοντας στὸ κόμ. ἡ-
φὸ σαλονάκι μας, ἀμολᾶμε τὸ
ζωννάρη μας δέκα πιθαμάδες,
καὶ ἄλλοι σὸ τοῖον τὸ πατήση.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕ ΡΕ ΤΕ

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΒ' --- 2)

Προκηρυσσῶ διαγωνισμὸν καρ-
τῶν. Προθεσμία δέμημος.
Βραβεῖα δύο. Γράψατε; Εὐάγ-
γελον Γλύκαν Λευκάδα.

(ΚΓ' --- 3)

ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ

Ἀπὸ θὰ ψηφίσουν ὅλοι ὅσοι
νοιώθουν τί θὰ πῇ:

ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ

(ΚΓ' --- 4)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΕΛΛΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

Παιδιά! Ψηφίσατε μ' ἐμᾶς—γιὰ
να φανῇ μιὰ μέρα—τὸ πρῶτο
γλυκοχαράμι—στὸν σκοτεινὸ αἰ-
θέρα. — Τῆς δυσμοιρίας πατρί-
δος μας—τουφέκι ὄχι λαμπάδα—
γιὰ ν' ἀποδείξετε μ' ἐμᾶς—τοῦ

ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑ. — Νὰ

τὴν ψηφίσετε, παιδιά—γιὰ τῆς

ΕΛΛΑΔΑΣ μας τὴν ΑΓΚΑΛΙΑ—

θὰνε διπλὴ τιμὴ Σας—εἶναι ἡ

Ἑλλάς Πατρίς σας.—ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(ΚΓ' --- 5)

Εἰσερχόμενος διὰ δευτέρου φο-
ρὰν εἰς τὸν διαπλάσιοκοσμον,
χαίρετὸ ἀπαξάπαντας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

(ΚΓ' --- 6)

Ποῦ ψηφίσετε, ἀγόρια;
Κορίτσια! βγάλετε μιλιὰ.

Κι' ὅλοι με φωνὴ πανώρια:

—Τὴν ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ.

Ρενναῖος

(ΚΓ' --- 7)

Ἀλησμόνητη Σμύρνη, τίς κατα-
φέρω ἄσχημα εἶ; Τί γίνεται
τὸ κτύπημα ποῦ σοῦ δώσω;—ΔΙΟΤ

(ΚΓ' --- 8)

Ο ΑΡΗΣ ἀνταλλάσσει Μ. Μ.
μὲ ὅλους τοὺς Ἀθηναίους
συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ποῦ
τοῦ στέλλουν ἕνα τετράδιο καὶ
τοὺς εὐχαριστεῖ ἐκ τῶν προτέρων

(ΚΓ' --- 9)

Α ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.
«Περιγραφή τῆς πόλεως ποῦ
κατοικεῖτε». Προθεσμία δέμη-
μος. Βραβεῖα 100 δραχμῶν. Συμ-
μετοχὴ 30 λεπτῶν. Δ/σις: Ἀλέ-
ξανδρον Βεῖνὸγλου, Ἀβέρωφ 7-
Γ, Ἀθήνας.

(ΚΓ' --- 10)

«ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ»,
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

στηριζόμενος σὴν καλὴ θέλησιν
τῶν φίλων του καὶ σὴν ποιητι-
κὰ αἰσθήματα τῶν ἐκλογῶν.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΩΤΕΙΑ

«ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ»,

(ΚΓ' --- 11)

ΣΥΛΛΟΓΟ: Ο ἈΝΙΚΗΤΟΣ

Κατέχεται στὸ δημοψήφισμα
τοῦ 1922, ὑποστηρίζων τὸ
δύο πλήρη πατριωτισμοῦ ψευ-
δώνυμα

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ἵλοι δάστε τὴν ψήφον σας!!

(ΚΓ' --- 12)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἘΡΙΑΜΒΟΣ

Εκκαθαρίσθεις ὁ Σύλλογος
ἀπὸ τὰ Κορίτσια, ἀπαρτίζε-
ται μόνον ἀπὸ Ἀγόρια καὶ με-
τονομάζεται:

«ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»,
Προσεχὺς Ἀρχαιολογία.

Παρατείνωμεν τὸν Διαγωνι-
σμὸν μας ΚΒ'—1266 μέχρι 31
Ἰανουαρίου. Δ/σις ἡ ἰδία. Δεχο-
μεθα Μέλῃ μόνον... Ἀγόρια.

Η ΔΙΟΙΚΟΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΩΝ
ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

(ΚΓ' --- 13)

Α περάσισα ἐφέτος νὰ σὰς δεῖ
ἔξω ἐπὶ εἶμαι ὁ

Κόντες Ραπανάκης

(ΚΓ' --- 14)

Δήλωσις. — Παρατιτοῦμαι τῇ
προεδρείᾳ τοῦ «Θριάμβου»
γιατὶ τρία παιδιά ἀπὸ τὰ μέλη
φέθηκαν ἀγενεστάτα στ' ἄλλῃ
κορίτσια τοῦ Συλλόγου καὶ σὴν
μένα.

Βεατρίκη

(ΚΒ' --- 15)

Ξαναμπαίνοντας στὸ μυρουδι-
σιλὸν ἀνὰ σὰς, ἔχω σκοποῦ
τὰ φέρω ἀνω-κάτω... Γιὰ τοῦτο
φυλαχθῆτε-δρακόμενοι-ἀπ' τὸν:

ΤΡΟΥΓΕΡ

(ΚΓ' --- 16)

Η Τριαντάφυλλένια θὰ εὐγνω-
μονῇ ὅσους θάχουν τὴν κο-
λωσίνη νὰ ψηφίσουν τὸ ψευδὸν
νυμὸ τῆς: ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

(ΚΓ' --- 17)

Ο νεῖρο τῆς Κύπρου. Ἀλίκα
Τζούλια, Τριφύλλι, εὐχαρι-
στῶ· στέλλω. Μεγάλῃ Ἰδέα, εἰ-
χαρίστως. — ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΓ' --- 18)

Ιδόντες τὴν κηδεῖαν τῶν προ-
φιλεστάτων μας ΚΑΡΟΥΜΠΑ
ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΥ καὶ ἐξαναστάν-
τες διὰ τοῦτο· Κατὰ τὸν

Νόμ. ΧΜΗ'

Κηρύσσομεν αὐτὴν ἄκυρον, ἀπὸ
τῶν νεκρῶν καὶ παρευρεθέντων
εἰς ταύτην καὶ διὰ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟ
τοῦς ἐπαναφερόμεν εἰς τὴν ζωὴν
ὁ Μπαρμπας τοῦς ὁ ΨΕΥΤΗ

Μάγας Νομομάτης

(ΚΓ' --- 19)

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

(ΚΓ' --- 20)

Μωραϊτοπούλα, ψηφίσατε τὴν
φαντασιώδες ψευδώνυμον
Γέρος τοῦ Μωραῖ.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1922)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμ-
ος ἀρ. δε. 40 καὶ ὁμαρμένος δ.

43. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δ.

1, ὁ ἀρ. 2, 70 δ. 3, 70 δ. 4, 70 δ.
5, 70 δ. 6, 70 δ. 7, 70 δ. 8, 70 δ.

9, 70 δ. 10, 70 δ. 11, 70 δ. 12, 70 δ.
13, 70 δ. 14, 70 δ. 15, 70 δ. 16, 70 δ.

17, 70 δ. 18, 70 δ. 19, 70 δ. 20, 70 δ.
21, 70 δ. 22, 70 δ. 23, 70 δ. 24, 70 δ.

25, 70 δ. 26, 70 δ. 27, 70 δ. 28, 70 δ.
29, 70 δ. 30, 70 δ. 31, 70 δ. 32, 70 δ.

33, 70 δ. 34, 70 δ. 35, 70 δ. 36, 70 δ.
37, 70 δ. 38, 70 δ. 39, 70 δ. 40, 70 δ.

41, 70 δ. 42, 70 δ. 43, 70 δ. 44, 70 δ.
45, 70 δ. 46, 70 δ. 47, 70 δ. 48, 70 δ.

49, 70 δ. 50, 70 δ. 51, 70 δ. 52, 70 δ.
53, 70 δ. 54, 70 δ. 55, 70 δ. 56, 70 δ.

57, 70 δ. 58, 70 δ. 59, 70 δ. 60, 70 δ.
61, 70 δ. 62, 70 δ. 63, 70 δ. 64, 70 δ.

65, 70 δ. 66, 70 δ. 67, 70 δ. 68, 70 δ.
69, 70 δ. 70, 70 δ. 71, 70 δ. 72, 70 δ.

73, 70 δ. 74, 70 δ. 75, 70 δ. 76, 70 δ.
77, 70 δ. 78, 70 δ. 79, 70 δ. 80, 70 δ.

81, 70 δ. 82, 70 δ. 83, 70 δ. 84, 70 δ.
85, 70 δ. 86, 70 δ. 87, 70 δ. 88, 70 δ.